

Тридцятий рік після нашої ери

Пролог

Вітаю вас, люди минулого. Звертаюсь до вас з тридцятого року після вашої ери. З дві тисячі сто третього, по вашому.

Передбачаючи ваші запитання, можу відразу відповісти. Це повідомлення та ті, що ви побачите нижче, є матеріалами, які я зібрав за останній рік перебування тут, у світі, яким він став зараз. Від переказу особистої історії одного з жителів останнього міста та біографічної вирізки про його правителя, до щоденника шукача і текстового переказу запису камер спостереження у віддаленій в'язниці. Все це зібрані мною матеріали, які відображають теперішній час. Тільки ви можете вирішити, чи вірити в це, чи ні. Тільки ви можете вирішити, чи робити щось зі світом, який оточує вас зараз. І тільки вам вирішувати, чи хочете ви жити у світі, який зображений у цих матеріалах.

Міщанин

Вийшовши з дому, моє обличчя осяяв маленький промінчик сонця, що насилу пробився крізь хмари та захисний купол. День обіцяв бути сонячним. Власне, так було майже кожного року на мій день народження. Протягом останніх п'яти років в цей день я завдаю собі одне й те саме питання: "Як же я дожився до такого?" І кожен раз відповідь була приблизно однакова. Я народився ще до другого падіння метеорита, і трохи встиг пожити у вільному від цих рамок світі. Ми з батьками жили в маленькому містечку неподалік від Галанії. Я вже не пам'ятаю майже нічого з тих часів, але батько казав, що тоді у нас було все про що він тільки мріяв. Напевно єдиними спогадами, що зараз спливають у моїй свідомості, є розповіді мого дідуся. Він часто розповідав про той час, коли звалився у підземелля під своїм домом та пройшов небачені випробування. Моя мати завжди ставилась до цього зі скептицизмом, закликаючи його перестати забивати мені голову всілякою маячнею. Втім, мені завжди подобались його описи підземелля, монстрів та випробувань, що він там пройшов. На жаль, все це обірвалось в один день. До Землі прямував

величезний метеорит, який міг би знищити все людство. Почувши ці новини, батько зібрав все що тільки зміг, посадив нас з мамою до машини та ми попрямували до місця, яке мало б пережити падіння метеорита. Дорога була дуже тяжка. Метеорит, наближаючись до Землі, виділяв в атмосферу зелений газ, через який все починало мутувати. Мати надихалась того газу, і поки ще не мутувала вирішила не ризикувати нами з батьком та залишила машину. Далі ми їхали у двох з батьком. Врешті-решт ми таки дістались потенційно безпечного міста. Воно було досить велике, рази у два більше за те де ми жили раніше, і вкрите якимось синім куполом, який просвічувався. Як нам розповіли пізніше, його називають захисним куполом, це експериментальна технологія, яка створює напівпрозорий щит на великій території, він мав би захистити це місто від вибухової хвилі, яку спричинить метеорит. На в'їзді у місто була величезна черга. Люди з усіх куточків світу їхали до цього міста, щоб вижити, але пускали не всіх. Місто було велике, але не безмежне, тож у місто пускали лише достатньо молодих людей без спадкових хвороб і достатніми інтелектуальними здібностями. Таким чином було відсіяно чималу частку населення, яку не пропустили у місто. По ідеї,

внаслідок такого відбору мав утворитись хороший генофонд, а місто мало б стати осередком найкращих прошарків людства. Це дало б хороший старт новим поколінням та сприяло відродженню людства після падіння метеорита, а місто могло б процвітати. Проте згодом все стало так само, як і в будь-якому іншому місті. Приступність прийшла досить швидко. Все починалось від не законної торгівлі забороненими речовинами, а згодом все дійшло і до вбивств. Словом, навіть не дивлячись на той жорсткий відбір при в'їзді в місто на початку, за деякий час люди все одно створили суспільство, яке було до падіння метеорита. Врешті решт я пішов до школи, а батько почав працювати в банку. Він постійно пропадав на роботі, і з кожним днем повертався все більш втомленим. Однак його нездоровий трудовоголізм давав і свої плоди, його підвищували, як мінімум один раз на рік. Коли він став заступником начальника, надмірне навантаження виявилось непереборним. Організм батька, на жаль, не витримав цього, і він повільно відходив, навіть не маючи змоги встати з ліжка. Після цього я почав жити сам, на той момент мені було близько шістнадцяти. З того часу пройшло вже майже тридцять років. І зараз я такий самий працівник банку, яким був мій батько. Що правда

таким же трудоголізмом я не був наділений, ніколи особливо не мріяв про великі посади, та й взяли мене, чесно кажучи, через прізвище батька, яке давало начальству надію на те що я буду ішачити так само як і він. Втім, робота є робота, і пропускати її не можна навіть в день народження, а отже треба поспішити.

Я попрямував у напрямку трамвайної зупинки та дочекався вже звичного, майже рідного трамвая під номером 15. Він мав би довести мене до банку приблизно за двадцять хвилин. Сьогодні схоже вдалий день, тому я довго не чекав і заліз на колісницю з рогами прибула до зупинки. Я швидко сів на своє улюблене місце біля вікна, і трамвай рушив в рейс.

Трамвай неспішно лавірував по наміченому маршруту, проїжджаючи широкими вуличками нашого безіменного міста, повз сірі лиця будинків. Вони будувались з блоків, що являли собою квадратну, цегляну коробку площею не більше чотирнадцяти метрів квадратних, фактично один такий блок - це одна квартира. Кожен будинок складався з п'яти або дев'яти таких блоків у висоту та трьох-чотирьох у ширину. Від цих будинків завжди

віє холодом та непривітністю, проте вони виявились оптимальним рішенням, яке змогли придумати архітектори, щоб максимально швидко збудувати більш-менш придатне для життя місто, тож жалітись особливо немає на що.

Я точно не пам'ятаю, але мені здається я чув, що раніше все працювало від електрики, втім зараз на ній тримається хіба що купол та інші об'єкти критичної інфраструктури, все ж місто не гумове, а забирати житлову площу для того, щоб побудувати більше електростанцій ніхто не наважився, тож все, як, наприклад цей ось трамвай, працює на пару, а електрику постачає лише одна атомна станція, що розміщена в приміській території, що ледве покривається куполом. В той же час всі інші станції, які виробляли пару для життєдіяльності міста, розташовані під землею. Вони постачають пару для основних механізмів і, крім того, надлишки пари направляються у труби, які забезпечують тепло нашому місту.

Проїжджаючи єдину у місті церкву, чомусь я загадав, як її будували з наміром об'єднання усіх наявних релігій. Однак ця спроба виявилася надто вдалою. Люди, які приїхали сюди з різних куточків світу, так і

не змогли повірити в одного, спільного бога, але ходили в той храм, щоб молитися своєму. Втім церква ніколи не була сильно набита людьми, оскільки багато хто гидував молитися в одному храмі з представниками інших рас або релігій. Перший час на ґрунті цих переконань люди взагалі влаштовували мітинги за те, щоб вигнати якусь етнічну чи релігійну групу з міста. Але не отримавши підтримки від влади, починалися масові бійні, результатом яких стали масові ув'язнення та примусові примирювальні роботи, де змушували працювати людей, які билися між собою, в одній групі на благо міста. Бачачи це, перше покоління, народжене у стінах купола, взагалі почало заперечувати усі наявних релігії та богів, аргументуючи це тим, що, якби боги й дійсно існували, то не дозволили б своїм дітям такої поведінки по відношенню до інших. Вони постійно намагалися зловити вірян та попів на якихось суперечностях або розбіжностях, намагаючись заперечити усе, про що говорили релігії. Натомість вони створили власний ідола — метеорит, вірячи, що саме він створив світ. Однак за кілька років ця релігія також почала піддаватися сумнівам через інформацію, яку приносили шукачі. Зрештою, вона зникнула з міста. Єдине місце, де ця віра у метеорит

ще існувала, — це бідні райони, втім вони вірили та молилися взагалі усім богам, які тільки існують.

Час за спогляданням міста пролетів непомітно і я вже наближався до банку. У дверях вже стояв начальник. Він був досить низьким та повним, пліш на його маківці вже утворила зализину, що нагадувала озеро серед маленького лісу. Від нього явно не варто було очікувати хоч якогось доброго слова, йому цікаві лише цифри на рахунку і чим вони більші, тим краще.

- Андрію, де ти вештаєшся?! До зміни лишилось п'ять хвилин. Ану швидко до кабінету, ледащо!

- Так, пане, вибачте за запізнення.

- Оттак би одразу. Ледар..

Я удав, що не почув останнього речення. Фактично, я ще не запізнився, але сперечатись з таким начальником вийде дорожче ніж просто перепросити. Я працював людиною що видає кредити, точніше я був тією людиною, яка вирішує чи видавати кредит, чи ні.

Офіс зустрів мене теплим, ніби зжатым повітрям. Стрілки годинника вже вказували на десяту, а отже робочий день починається. Зазвичай мій робочий день не є надто насиченим, втім, як мінімум п'ять

зустрічей у мене є. Таких самих працівників, як я, у нашому банку ще з десяток, але робота завжди є.

Офіси у нас переважно розраховані на одну людину, тому колектив особливо не спілкується. Чесно кажучи я навіть не знаю імен більшої частини наших співробітників. У таких умовах єдиною розвагою між зустрічами залишається лише малювати. Я ніколи не вмів цього робити, але поки я малюю, думки якось більш структуруються. Ось і зараз я просто гаю час за малювання якихось кривих будинків. Перша зустріч запланована аж на дванадцяту, тож у мене ще є багато часу на це.

Перед кожною зустріччю з клієнтом я вивчаю його справу, щоб вирішити, чи давати йому кредит. Це допомагає мені відмовити клієнтові, якщо він не відповідає нашим вимогам. Навіть якщо клієнт буде просити мене змінити рішення, я не зможу цього зробити, тому що рішення вже прийнято. Ось і зараз проглядаючи справу нашої потенційної клієнтки я вже знаю, що кредит вона не отримає. Вона жителька бідного району без будь якого постійного місця заробітку, у неї багато дітей та нема чоловіка. Запрошування сума кредиту тисяча куполів. Вона явно не зможе віддати кредит, а отже, всі збитки у

разі неповернення боргу доведеться брати на себе мені. Така у нас політика банку, якщо клієнт не повертає борг, то за нього платить той хто видавав цей кредит. Чесно кажучи, тисяча купонів для мене не така вже і велика сума, фактично я міг би й сам дати їй ті гроші, але якщо я буду давати свої гроші всім кого мені шкода, я так дуже швидко збанкрутую...

Годинник пробив дванадцятку, і я запросив клієнтку через гучномовець, що був прикріплений до стіни над дверима мого кабінету. Вона швидко опинилася у дверях, що свідчило про те, що вона вже деякий час чекала під офісом. Її кроки були дуже маленькими, і подошвою своїх надірваних туфель вона шарпала по підлозі. Вони виглядали дуже старими, а матеріал нагадував якесь ганчір'я, яке вона просто знайшла на вулиці. Її одяг виглядав так, ніби його зшили з декількох мішків. Обличчя у неї було замурзане, хоч і було видно, що вона довго намагалась його відмити від бруду та міського пилу. Дивлячись на неї, мені стало шкода її, але навіть так я не міг порушити свого рішення.

- Добрий день, пані ... - я подивився у досьє — Анна, я так бачу вам потрібно тисяча купонів. Я правий?

- Так, пане, все правильно. - сказала вона, тихим, тремтячим голосом.

- Тут також написано, що ці гроші вам потрібні для того, щоб... - досьє знову прийшло мені на допомогу — прогодувати дітей та відремонтувати дах вашої оселі. Це дійсно важливо, і мені дуже хотілося б вам допомогти, але.. Як би це сказати.. Наш банк не зможе виділити вам такі кошти, пробачте.

- Чому? - запитала вона зі сльозами в очах.

- По-перше, ви не маєте постійного доходу, отже у вас не буде можливості віддати кредит...

- Але мені дуже потрібні гроші! - сказала вона. - Я повинна нагодувати своїх дітей.

- Я розумію, але я нічим не можу вам допомогти. Політика нашої компанії не передбачає видачі кредитів людям без постійного доходу, вибачте.

- Ясно... Тоді, дякую, що витратили на мене свій час — сказала вона виходячи з кабінету.

- Кредити у вашому випадку дійсно не найкращий варіант. Спробуйте звернутись у волонтерські організації. Я певен вам там зможуть допомогти більше ніж це зробив би кредит.

Жінка зупинилась на секунду та прошепотіла крізь сльози.

- Якби ж вони і дійсно працювали так...

Сказавши це вона повільно покинула будівлю.

Мені насправді шкода цю жінку, але чесно кажучи в моїй роботі такі випадки швидко приїдаються та стають звичними тому відчуття жалю почало швидко зникати як тільки жінка вийшла з кабінету. Напевно мене можна було б звинуватити у нелюдності, але я так не вважаю, я всього лиш видаю кредити, які точно ніяк, не вплинуть на становище цієї людини. Втім це не дуже вже і важливо. Все одно наступна зустріч вже за пів години, а отже мені вже час готуватись.

Я відкрив теку з досьє. Перше, що мене зустріло було не фото клієнта, як завжди, а маленький клаптик паперу. На ньому було написано: "Дати кредит за будь-яких обставин" знизу ж майорів підпис начальника. Ця, так би мовити, "записка" може означати тільки одне — цей клієнт, або його знайомі, вже за все домовились, таке є не частою практикою, принаймні у мене таких справ було досить мало, але така практика ніколи нікуди не зникала, за

розповідями батька хабарництво та кумівство процвітало задовго до мого народження, тож хто я такий, щоб заперечувати звичайному плину речей.

Мені стало цікаво, хто ж зміг домовитись з начальником на цей раз, тож продовжив переглядати досьє. Клієнтом виявився син відомого депутата Бориса Вайта. Він досить часто потрапляв у новини, в основному через скандали, але його батько був досить впливовим, тож я добре розумію, як він отримав підтримку такої корисливої людини, як начальник. Я відчув сильну хвилю розчарування, але записка підкладена у досьє означала, або виконання, або звільнення, тому у мене фактично не було вибору.

Пів години пройшли і я вже очікував нового клієнта у своєму кабінеті, тож викликав його по гучномовцю. Пройшла хвилина, але жодного руху я не почув, тож повторив повідомлення, але знову нічого не сталося. Я встав з місця та попрямував до дверей, аби перевірити де саме знаходиться клієнт. Відкривши двері я уважно роздивився коридор, але мене зустріли лише вузьенькі стіни з облупленою шпаклівкою тьмяно-оранжевого, майже коричневого кольору та пуста лава, де зазвичай очікували клієнти.

У моїй голові крутилась лише одна думка: "От же ж, негідник. За нього вже і домовились, просто прийди та забери гроші, але ж ти й цього не зробиш?". Мене розпирало з середини. З кожною наступною секундою очікування я все більше і більше не хотів давати той кредит такій не відповідальній особі, як він. Не сказати, що у мене з самого початку було багато того бажання, але зараз воно ставало що хвилини меншим. Втім кому, яка різниця, якщо все вже узгоджено...

Я повернувся до свого кабінету та всівся в очікуванні цього не пунктуального мажора. Він запізнився майже на годину, а точніше на п'ятдесят шість хвилин. Він з ноги відчинив двері кабінету, та завалився у нього, в одній руці тримаючи пляшку елітного рому, а в іншій, ніби тримаючи у захваті, якусь дівчину. Весь його образ виглядав дорогим, але абсолютно недбалим. Комір його сорочки був трохи надірваний, штани підкачані трохи нижче колін, а волосся розхристане у різні боки. Дивлячись на нього у голові мимоволі спливали згадки про ту жінку, яка приходила вранці, але так же легко, як вони з'являлися, так же легко вони й зникли, коли тишу кабінету прорвав голос клієнта.

- Здоров, начальник. Вибачай, що запізнився, але сам бачиш, мені не до тебе було. - Ніби намагаючись пояснити він тряхнув дівчиною.

- Та нічого, не переймайтесь, я все розумію. — з награною усмішкою сказав я.

- От і добре. Тоді щоб не втрачати час, одразу до справи. Тобі мали подзвонити за мене.

- А, так, ви Олександр Борисович Вайт. Все вірно?

- Так-так, я Олександр Борисович Вайт. Гроші там скоро будуть?

- Так, зараз несу. Поки почекайте тут.

Я вийшов з кабінету зачинивши двері та попрямував до сховища знявши ту награну усмішка, яку я завжди транслую клієнтам. Мене дійсно дратують такі люди. Невже він вважає, що кращий за інших тільки тому, що його батько депутат? Втім від мене у цій справі не залежало нічого, все вже узгоджено, а отже мені потрібно тільки видати гроші та забути про нього до моменту коли потрібно буде їх повертати.

Отже, гроші я забрав, лишився лише останній пункт – віддати їх клієнту. Я вже підходив до кабінету, аж раптом почув якийсь гуркіт з нього. Я підійшов

ближче та прислухався. За дверима було чутно, як підлітає папір, а Вайт молодший повторює: „Шукай краще! Тут точно мають бути ще гроші, ти ж хочеш нову сумочку?! Тоді шукай, курво!“ Я ввічливо постукав та зайшов до свого кабінету. Всілякі папери та справи клієнтів були розкидані кабінетом, а у центрі усього цього дійства стояв Олександр Вайт. Знову натягнувши на обличчя усмішку, я ще більше примружився, щоб зробити вигляд, що я не бачу усього цього.

- Пане Вайт, ось ваші гроші. П'ятдесят тисяч куполів, як і домовлялись.

- Ну нарешті... - Він поглянув на кейс з грошима. - А туди точно всі гроші влізли?

- Так, звісно, пане Вайт. Можете перерахувати, якщо хочете.

- І ще чого. Чого це я маю займатись рабським трудом. - Сказав він знову беручи дівчину під шию. За секунду він зник із мого кабінету, а я видихнув із полегшенням.

Мене настільки сильно збісила поведінка Вайта-молодшого, що весь наступний день проходив немов у тумані. Якщо пригадувати, то у мене ще було три

клієнти. Першою прийшла художниця із хорошої сім'ї без заборгованостей та поганих звичок, вона просила гроші на відкриття своєї артстудії, оскільки у неї вже було чимало шанувальників та багато вдалих виставок гроші я їй дав. Потім був будівельник, який постійно скаржився на свого роботодавця, він просив гроші на відкриття власної будівничої контори, тут я чесно кажучи вагався, бо він був питущий, але все інше було майже ідеально, він навіть приніс план того, як він планує все влаштувати, аби швидше повернути кредит, з рештою, я таки видав йому кредит. Останнім був пенсіонер, років сімдесяти, він просив гроші на влаштування пишного похорону своєї дружини, дітей чи якихось інших нащадків вони не мали, отже якщо він теж помре, то віддавати буде нікому і я матиму викласти цю суму зі своєї кишені, такого я не хотів, тож у кредиті йому було відмовлено. Залишки робочого дня я провів заповнюючи звіти, що до сьогоднішніх клієнтів.

Звіти були найнуднішою роботою, яку я коли-небудь робив, фактично звіт був переписуванням досьє з додаванням маленьких деталей по типу: як клієнт поводив себе під час розмови, що до кредиту, чи був кредит виданий та таке інше. Хоча день був не надто

насичений на клієнтів, але звіти зайняли чимало часу, ще й цей загальний збір усіх працівників в кінці робочого дня.

Словом закінчив я пізніше ніж зазвичай і вирішив не йти додому, як зазвичай, а поїхати на трамваї.

Очікування на зупинці не було довгим, втім воно було довшим ніж вранці. Сонце вже сіло за горизонт віддавши останні свої промінці ще двадцять хвилин тому. Через це ліхтарі трамвая були помітні здалеку. Залізний рогань знову під'їхав до зупинки та пустив мене у своє черево. Моє улюблене місце було вже зайняте, як в принципі й всі інші сидячі місця, тож мені залишалось їхати лише стоячи.

Трамвай ще трохи постояв на зупинці в надії набрати побільше пасажирів та зрозумівши, що це вже всі все ж рушив з місця та почав просування прокладеним маршрутом. Вогні з вікон цих сірих домівок майоріли, як зірки в безкрайньому космосі. Кожен раз коли я їхав додому у такий час мені здавалось, що я споглядаю не місто у вікно трамвая, а безкрайній космос в ілюмінатори своєї ракети. Я з дитинства мріяв про польоти та подорожі світом, проте зараз кожен раз коли я підіймаю очі догори з надією побачити літак на якому я б міг відправитись кудись

якогога далі звідси я постійно бачу цей клятий купол.

З одного боку він захищає нас від навал мутантів, газу та будь якої іншої зовнішньої небезпеки, проте він так само замикає нас в середині, утворюючи клітку, що маскується під щит. Втім, зараз устрій життя саме такий, а я просто маленька людина, навіть за мірками нашого міста-країни, тож не мені щось змінювати у цьому світі.

Нарешті я приїхав додому. Будинок був старий і занедбаний, в принципі, як і всі інші у нашому місті, втім саме цей був мені рідним. Я відкрив двері ввівши секретну комбінацію цифр, яка була не настільки вже й таємною, оскільки збігалась з усіма такими замками цього виробника і зайшов у під'їзд. Єдина лампа на проліт вже догорала і не давала достатньо світла, стіни були без смаку пофарбовані у білий та синій колір, а в повітрі висів запах цвілі. Вже майже на автоматі я піднявся на свій, другий поверх та зайшов до квартири. Двері, ніби, привітали мене вже звичним скрипінням петель, які треба було б уже і змастити, але руки все ніяк не дійдуть. Квартира дісталась мені в спадок від батька, тож тут все було досить старе,

але рука не підіймалась зробити хоч щось. Легше вже було б продати її.

Навіть не повечерявши я просто влігся на ліжко, але згадавши про день народження я таки запалив свічку на маленькому тортіку, який купив іще вчора у передчутті свята. Втім ні цей торт, ні ця свічка, ані трохи не підняли мій святковий настрій. Навпаки вони нагадали наскільки я самотній у цьому світі, що мені навіть немає з ким розділити цей момент. Після цього я просто лежав і дивився в стелю, думаючи про все, що сталося за останній час. Я думав про свою роботу, про свої стосунки, яких нема, та й про своє життя загалом. Я відчував, що застряг у болоті і не можу вибратися, проте куди вибиратись? За купол де немає нічого окрім мутантів. Чи як батько, вибиратись із середнього класу ціною свого здоров'я? Я не певен що готовий на таке, бо я просто маленька людина, у маленькому світі. Я пролежав так ще годину, може навіть більше, занурюючись у свої думки. Але все до чого мене приводили будь-які теми, так це до того, що я не можу нічого змінити. Я просто маленька людина, у маленькому світі, і я приречений на те, щоб прожити своє життя таким, як воно є зараз.

Ніч пройшла спокійно і ранок почався так само як і зазвичай. Кава і квадратний телевізор, що транслював щось тільки зранку та пізно у вечері були вже невід'ємною частиною у моєму ритуалі прокидання. З телевізора можна було почути лише новини та старі телешоу, які вже давно втратили хоч якусь актуальність. Аби хоч якось заповнити свій фон я ввімкнув новини.

"... Шукач на прізвисько Подорожній повернувся до міста після тривалої експедиції. На цей раз він відійшов від купола на відстань в сто тисяч кілометрів. У спеціальному інтерв'ю каналу „2 на 2“, яке відбудеться о вісімнадцятій нуль-нуль, він розповість про те, що бачив і що приніс з уламків старого світу. До інших новин. У місті відкрився новий парк, який став улюбленим місцем для прогулянок та відпочинку. У парку є кілька атракціонів, таких як гойдалки, карусель і гірка, а також зона для пікніка та майданчик для дітей. Правитель особисто проводив урочисте відкриття парку, перерізавши стрічку. Він заявляє, що новий парк є символом нового початку для міста. Також правитель вважає, що парк буде місцем, де мешканці зможуть

зустрітися, щоб поспілкуватися, розважитися та насолодитися природою..."

Схоже новини зовсім не змінюються, як і це місто.. Ну й добре, в будь-якому випадку мені скоро виходити, отже можна і вимкнути той телевізор.

"...І на останок скандал! Син відомого депутата Бориса Вайта збив жінку на смерть. Це відбулося під ранок у бідному районі. Жінка намагалася переповзти дорогу, коли її збив автомобіль Вайта-молодшого. Вона померла ще до того, як встигла приїхати швидка допомога. Вайт-молодший, ймовірно, був на підпитку на момент ДТП. Він втік з місця злочину і досі переховується від поліції. На разі триває слідство..."

Почувши цю новину я почав придивлятися до маленького екранчика та жахнувся від побаченого. Жертвою виявилась моя вчорашня клієнтка, одяг був той самий, але обличчя було роздерте до крові бетоном. Я вдивлявся в екран та розумів, що це могло б не статись, якби я дав їй гроші. Це зводило мене з розуму, але я почав себе заспокоювати тим, що люди помирають постійно, а отже таке могло статись з ким завгодно, і навіть якби я дав їй гроші, вона все одно могла загинути чи то під колесами якогось мажора,

як Олександр Вайт, чи то її просто могли вбити за ті гроші, що отримала б в банку. Так я намагався заспокоювати себе до того моменту, як врешті решт просто видихнув та рушив на роботу.

День проходив абсолютно буденно, але я все ніяк не міг відірватися від думки про те, що сталося. Я відчував себе винним у смерті цієї жінки. Я думав про те, як вона могла б жити, якби я їй допоміг. Втім щоб це вирішило? Кредит не зміг би врятувати її від того життя, тож навіть якби я дав їй ті гроші нічого не змінилося б. Я б нічого не змінив.

Увечері я прийшов додому і не міг заснути. Я лежав у ліжку та дивився в стелю, думаючи про ту жінку, про те чого коштують гроші у нашому світі та те чому ми всі маємо помирати. Зрештою дійшовши жодного логічного пояснення хоча б одній із цих тем сон охопив мене своїми м'якими пазурами.

Так тривало кілька днів поспіль, я повертався з роботи дуже пізно, тож кожного вечора я просто лежав дивлячись у стелю. З кожним днем сон ставав все гіршим і гіршим, а одні й ті самі думки крутились у голові все швидше і швидше. Вони повторювались раз за разом, так часто, що я почав сумніватись у тому що не міг допомогти цій жінці.

Нарешті настала п'ятниця. Цей день ніколи не був навантажений, а отже я зможу звільнитись раніше та піду трохи пройтись. День проходив як і завжди. Клієнтів сьогодні було троє тому закінчив я сьогодні навіть трохи раніше ніж очікував та вирішив іти додому пішки, як і планував, щоб трохи розібратись зі своїми думками та почуттям провини, яке свердлило мій мозок усі ці три дні.

Усе життя я вважав себе маленькою людиною, яка не впливає нінащо, а після того, як я вдало інтегрувався у суспільство я навіть перестав у цьому сумніватись. Єдине, що досі тримало у мені якісь крихти моїх думок та орієнтирів це слова батька, які він сказав перед смертю. На той момент він був уже дуже хворий, він не міг навіть самотійно попити, тож всі колеги та люди яким він колись допоміг відвернулись від нього і він тоді сказав, що дещо усвідомив, а саме те що люди — це інструменти, і найголовніше у цьому житті не стати інструментом в руках інших. Тоді мені здалося, що це якісь передсмертні марення і не придав цьому особливої уваги, але після кількох років роботи у банку я перестав відчувати себе людиною, радше я таки став тим інструментом, яким користується начальство. Навіть моя посада, яка

давала мені владу над нужденними людьми, не змогла покращити мого ставлення до себе. Я так само залишався інструментом в руках начальства. Але для тієї жінки я міг бути не просто інструментом, я міг бути промінчиком світла в суцільній темряві бідності, я міг дати їй можливість прогодувати себе та дітей, але я не зробив нічого...

Ноги вели мене абсолютно новою дорогою, фактично я робив величезний гак між роботою та домом. Цей шлях завів мене до бідного району. Будівлі тут виглядали ще більш затертими та побитими часом ніж у всьому місті разом узятому. По вулиці бігали діти вкриті брудом та вдягнені у якесь лахміття. Жоден ліхтар не працював, а тут ще й, як на зло, почався дощ. Я заховався під дахом зупинки маршруток. Вони ніколи тут не зупинялись, але правитель все ж поставив тут зупинку, щоб удати, що не забув про цих людей. Дощ посилювався що секунди, небо вже повністю затягнуло хмарами, тож дощ буде довгим.

Я почав роздивлятись вулицю навкруги. Я виявив, що майже всі будинки мають тріщини та дірки у даху. Раптом із-за рогу вибігла чимала зграя кволих собак. Гвалт що вони спричиняли закладав вуха. Вони дуже

швидко неслись у мій бік. Звернувшись калачиком я почав прикриватись руками в надії, на те що вони мене не помітять та пройдуть повз. Ще мить і вони були вже біля мене. Я приготувався захищатись. Аж раптом пси поміняли свій курс та побігли в іншому напрямку. Я видихнув із полегшенням і ще кілька хвилин намагався стабілізувати свій пульс після чого продовжив роздивлятися вулицю.

Незабаром дощ став меншим, але я не чекав, поки він закінчиться, оскільки побоювався, що він міг стати ще сильнішим. Я пришвидшив темп і пішов далі. Вулиця постійно звужувалась, ніби тіло змії, проте провулків постійно ставало більше і більше, таким чином вулички утворювати собою лабіринт з якого мало кому вдається вибратись, не тому, що він важкий, а тому, що суспільство просто не випускає цих людей до себе.

Я вже майже вийшов із цього району, аж раптом мені впало в очі, щось біле. Це щось було у провулку праворуч. Чомусь мені стало цікаво, ні мені стало важливо дізнатись що ж це було, тож я вирішив зазирнути до того провулку. Я направився до стіни, щоб непомітно подивитись на те що там відбувається. За один крок до стіни під моєю ногою

хлюпнула калюжа, тож я стрибнув до стіни швидше, щоб не потрапити на очі тому, чомусь, що було у тому провулку. Як тільки я зазирнув у провулок цей білий предмет зник з мого поля зору, ніби його щось затягло його у провулок. Я насторожився, але цікавість була сильнішою, тож я продовжив свій шлях. Кроки ставали все важчими, і з кожним кроком страх починав бурлити все сильніше і сильніше. І ось я вже за крок від правди. Я зазирнув за ріг та побачив щось жахливе. За ногу мертвої жінки, якій я відмовив у фінансовій допомозі, чіплявся кволий голодний пес. На мить я завмер, не в змозі поворухнутися. А потім раптом відчув, як до горла підступає нудота. Я рвонув геть з того завулка, намагаючись стримати блювотні позиви.

Бігти довелося недовго. Невдовзі я вперся у бильця мосту через широку річку, що ділила навпіл наше місто. Спершись на холодне залізо поручнів, я віддався сухим спазматичним спльовуванням - на більше мій організм вже був не здатний.

Коли нудота минула, я насилу перевів подих і озирнувся довкола. Було вже досить пізно, тож міст був майже безлюдним. Лише десь удалині миготіли рідкісні вогні автівок та ліхтарів. З цієї висоти наше

місто з його куполом виглядало майже казково. Але я знав, що ця ідилія оманлива.

Згадавши побачену картину, я здригнувся. Поступово почуття огиди поступилось місцем гнітючій порожнечі. "Я міг її врятувати..." - подумки повторював я, немов заціпенілий. Спочатку ця фраза лише пульсувала десь на периферії свідомості. Але з кожною новою хвилиною вона все гучніше вдаряла по моїй голові, мов дзвін.

Я міг її врятувати... Ця проста думка поступово переростала в нестерпне відчуття провини, яке заповонило всю мою голову. Раптом у пам'яті почали спливати обличчя інших людей, котрим я з тих чи інших причин теж колись відмовляв у позиці. Скільки їх було за всі ці роки? Десятки? Сотні? Я ніколи не цікавився їхніми подальшими долями... А що, якби серед них виявилися ті, хто повторив шлях цієї нещасної через мою байдужість?

З кожною секундою мені ставало все важче дихати. Здавалося, ще трішки - і горло перехопить остаточно від усвідомлення того тягара крові і сліз, який може лежати на моїй совісті. Я опустив очі вниз, униз - туди, де води ріки зловісно хлюпали об бетонні стовпи мосту. З цієї висоти вони здавалися майже

чорними та безодніми. І раптом я подумав, що єдиний спосіб зняти з себе цей нестерпний тягар - це пірнути вниз, у цю безодню, і назавжди покінути із собою та своєю гнилою байдужістю...

Я важко ковтнув. Ще кілька хвилин тому ця думка здалася б мені шаленою. Але зараз... Зараз вона мала для мене страшний сенс. Руки мимоволі стисли холодні поруччя. Я замислився про своє життя - і раптом усвідомив, що в ньому не лишилось більше нічого, заради чого варто було б жити далі. Жодних рідних, жодних друзів чи хоч якось близьких до мене людей - лише робота, яка перетворила мене на машину для відмовляння нужденним у їхніх проханнях...

Ні, так більше продовжуватися не могло. Хай краще моя смерть стане спокутуванням гріхів мого минулого.

Я зробив глибокий вдих, востаннє поглянув на вогні міста ступаючи на бильце мосту. Страх скував мій живіт, очі знову наповнювались слізьми, але відчуття провини та розуміння того, що я міг зробити світ кращим місцем, якби тільки не бездіяв не давали мені зробити кроку назад. Я відчував, що це єдиний спосіб спокутувати свої гріхи, єдиний спосіб знайти

спокій. Тож вкравши останній ковток повітря я все ж зробив крок уперед.

Правитель

Історична рубрика "Погляд у минуле"

Сьогодні в нашій рубриці ми заглибимося у події що стались не так давно, але вже залишили чималий відбиток на нашому місті та пригадаємо постать, напевно, найбільш суперечливого правителів в історії нашого міста-країни - Дмитра II. Його шлях до влади та жорстоке правління досі викликають полеміку серед суспільства. Хто він був насправді і чому так круто змінився після обрання? Спробуємо розібратися.

Наприкінці першого десятиліття після падіння метеорита в сім'ї першого правителя купола народився хлопчик. Правитель назвав його Левом. Все своє дитинство він прожив у маєтку батька, де отримував першокласну освіту та медичний догляд. Він ніколи не був обмежений у своїх бажаннях, і будь-яка його примха виконувалася майже миттєво. Однак було лише одне обмеження — він не мав потраплятися на очі іншим людям. Хлопчику було не зрозуміло, чому він не може спілкуватись із своїми однолітками, або виходити за межі маєтку, але всі інші його потреби задовольнялись з надлишком, тож

він перестав звертати на це увагу і просто прийняв це.

Згодом правитель був знову обраний на свій пост на останній термін. Зрозумівши це, він зрозумів, що у нього залишилося лише п'ять років, щоб підготувати все так, щоб новим правителем став його син. Тому він відправив сина у низи суспільства, переписавши його біографію так, щоб не залишилося жодних дотичних місць до нього самого. У процесі перепису біографії правитель також змінив ім'я сина на Дмитро.

Дмитро провів останні роки правління батька, працюючи різноробом. Він часто займався вантажними роботами, також він будував дороги та допомагав у різного роду волонтерських організаціях. Зв'язок з батьком у нього був лише через таємних посланців, які приходили раз на кілька місяців. З цих маленьких передачок Дмитро дізнавався про стан справ у сім'ї, а батько в свою чергу дізнавався все про свого сина за допомогою своїх підданих при дворі.

Зрештою настав період виборів. Дмитро вирішив балотуватись у правителі, як і хотів його батько. Його передвиборчою стратегією було зіграти на тому, що людям потрібен правитель, який їх розуміє. Батько

Дмитра також вклав деякі гроші в його агітаційну кампанію, але більшу частину грошей він витратив на підкуп виборчих комісій.

Зрештою Дмитро переміг на виборах у вдаваній боротьбі за першість з іншим молодим кандидатом, який дійсно отримав велику підтримку суспільства.

Після чого на центральній площі влаштовувались протести, однак Дмитро жорстоко їх придушив за допомогою силовиків у цивільному, які підривали протестні настрої із середини. А після того, як протести скінчились та всі розійшлись по домівках, будь-які згадки про протести було заборонено.

Опинившись в кріслі правителя, Дмитро спробував грати роль справедливого реформатора. Він здійснив кілька показових позитивних перетворень. Однак його реальною метою було утвердити власну владу та стабілізувати режим. Почались перші репресії щодо незгодних.

Попри показну благодійність, Дмитро активно обкрадав скарбницю на власні потреби та задоволення прихильників. Таким чином він утримував їхню підтримку. Закулісно Дмитро все менше дбав про інтереси простих людей, адже боявся втратити здобуту владу за будь яку ціну.

Наприкінці першого терміну Дмитро почав боятися втратити владу у декілька разів більше ніж раніше. Він знав, що його опоненти сильні, тому він не був впевнений, що зможе знову перемогти і використовуючи свою, ще не втрачену владу створював тиск на виборчі комісії, які зрештою підтасували результати виборів так, що Дмитро знову одержав пост правителя.

Про фальсифікацію знали всі, але в очах більшості він був не поганим правителем, „Ну так краде, ну так сфальсифікував вибори, але ж рівень життя реально покращився за роки його правління, тож чому б і ні...” - аргументували люди.

Знову опинившись на посту правителя, Дмитро мав би зітхнути з полегшенням на найближчі п'ять років. Однак його страх втратити владу переріс у справжнісіньку параною. Він починає бачити ворогів повсюди та створює собі величезні загони охоронців, які нацьковує один на одного. У місті починається кампанія з відловлювання всіх незгодних. Спеціальні патрулі курсують містом у цивільному одязі підслуховуючи чужі розмови на предмет найменшої неповаги до правителя, у разі якої на наступний день за людиною приїжджає маленька чорна машинка, що забирає її. Подальша доля цих людей невідома і досі.

Під виглядом нових реформ Дмитро накладає вето на будь-яку діяльність, що не керується державними установами. Також він боячись втратити казну, як джерело грошей у найближчому майбутньому починає красти все більше, виділяючи непотрібні гроші на безглузді проекти. Прикладом такого став інцидент коли правитель підписав указ про виділення сотні тисяч купонів на виготовлення золотих нагород для переможців Купольної Олімпіади, яка так і не була проведена.

Дмитро остаточно скинув маску добропорядного правителя і перетворився на жорстокого тирана, який пригнічує свій народ під приводом реформ. Він втрачає довіру і підтримку людей, а його режим починає руйнуватися. Усвідомивши, що влада вислизає з рук, Дмитро впадає у паніку та відчай. За чутками, він цілими днями лютує у своєму кабінеті, кидаючи речі об стіни та кричачи: "Це не працює! Я маю врятуватись! Я маю врятувати свою владу!" Ці істерики чули деякі охоронці. Вони остаточно переконалися, що правитель збожеволів і загрожує загибеллю всього народу у своєму прагненні зберегти владу. Саме тому охоронці почали планувати терміновий переворот, аби повалити шаленого тирана, поки не стало запізно.

У цей період можна було помітити паніку правителя навіть не бачачи його, оскільки всі його рішення почали кидатись у крайнощі. Наприклад, в один день він підписав указ про розпуск строкової армії, а вже за кілька днів оголосив загальну мобілізацію, з метою військового походу на лігво мутантів неподалік від купола. Мутанти ніяк не могли б пробитись крізь купол, тож фактично це був би марний похід, тим паче що майже жодна людина у війську не була підготовлена.

До цього охоронці давно стежили за зростаючим божевіллям та жорстокістю Дмитра. Вони розуміли, що він готовий на все заради збереження влади. Проте останньою краплею став наказ про мобілізацію та відправку сотень непідготовлених людей на вірну загибель проти мутантів.

Багато хто з охоронців мав родини серед цих людей. Вони усвідомили, що Дмитро остаточно збожеволів і не зупиниться ні перед чим. Його потрібно зупинити зараз, поки він не знищив увесь народ в ім'я власного его. Крім того, частина охоронців просто не хотіла більше служити катам та бачити страждання невинних людей.

Врешті решт вони збагнули – якщо не здійснити переворот зараз, може вже ніколи не надіятися

позбутися цього божевільного тирана. І вирішили діяти не гаючи ані хвилини. Адже за мить могло бути запізно...

Врешті решт переворот відбувся успішно, і правитель був повалений. На час поки не був обраний новий, демократичний правителем головним став один з охоронців, який був налаштований на справедливе і чесне правління. Він одразу ж звільнив всіх ув'язнених, які були засуджені за політичні переконання, і оголосив про відміну низки реформ, що впроваджував минулий правитель.

Переворот, який організували охоронці став попередженням для майбутніх правителів про те, що навіть найсильніший правитель з величезною армією охорони та органами, що контролюють свободу слова може бути повалений, якщо він втратить довіру і підтримку свого народу.

Шукач

24.08 (0 км від купола)

Я починаю нову експедицію. Це буде моя остання, оскільки я вже відпрацював двадцять років. Перед пенсією мені, як і всім шукачам, доручили спробувати дістатися до метеорита, який зробив наш світ таким, яким він є зараз.

У цей раз все буде трохи інакше ніж зазвичай. Я планую читати книжки, які я знайду на шляху. Раніше я намагався закінчити експедиції якомога швидше, але зараз у мене немає жодних зобов'язань чи обмежень, тому я спробую сам досліджувати те що знайду.

Мої завдання:

- Дістатись до метеорита та взяти його зразки для досліджень
- Самостійно вивчати те що буду знаходити

Маршрут я вже побудував на карті, ну і їжа також підготована. Отже подорож починається...

25.08 (20 км від купола)

Сьогодні на відстані в двадцять кілометрів від купола зустрів молодих шукачів. Їх імена це Колумб, Вітер та Піонер. Ми декілька разів працювали разом, але вони ще молоді, тож я не візьму їх з собою га цю місію.

Вони поверталися з заходу з повними мішками здобичі. З їх сумок стирчали різні проводки та запилені книжки. Вони сказали, що з півночі насувається піщана буря та порадили перечекати її в укритті. Я не вважаю їх експертами, я в тих бурях був уже не один раз і не їм мене вчити як від них захищатися.

Я попросив у них книгу, з тих, що вони дістали в експедиції та вони не стали відмовляти. Вони порадили книгу, на якій писало "Енциклопедія". Я ще не читав її. Але думаю виправити це, як тільки встановлю намет.

26.08 (23 км від купола)

От біда! Буря застала мене посеред пустелі. Чомусь весь час коли я йшов у полях або лісах погода була ідеальна, ні хмаринки, а як тільки зайшов у пустелю, одразу буря.. Ще й мутовані пацюки намагались нападати зграєю поки я ставив намет, втім мені все ж

вистачило досвіду, щоб відлякати пацюків, та встановити намет, поки мене остаточно не засипало. Фактично, через цю кляту бурю весь день втрачено. Але з іншого боку у мене хоч буде час почитати ту "Енциклопедію".

Незважаючи, що я розумію тільки половину написаного мені дуже цікаво. Виявляється тварини раніше виглядали зовсім по-іншому, а до них ще були, якісь химерні чудовиська, їх ще називали так по цікавому.. Як же там будо... А точно: "Динозаври". А ще тут пише, що на Землі шість континентів. Ще й слово таке цікаве.. ми зараз зємо це сушею. Ну в будь якому разі, я знаю, що є тільки одна велика земля. Напевно метеорит якийсь повпливав і на це...

28.08 (47 км від купола)

Перечекавши бурю я зі спокійною душею почав просуватись далі. Через те що я позавчора потрапив під бурю мені сьогодні довелося надолужувати втрачений час за рахунок швидкості.

Пустеля нарешті скінчилась і я нарешті потрапив у перше місто де я швиденько пробігся по різного роду

"культурним місцям", як кажуть у нас шукачів. До "культурних місць" ми відносимо книгарні, магазини техніки та схожі заклади де можна відшукати сліди життєдіяльності людей.

Я швидко зібрав трохи старої техніки та прихопив із собою кілька книжок, яких було найбільше на полицях. Схоже здобичі буде багато.

29.08 (64 км від купола)

Сьогодні був звичайний день. Я знову досліджував нове місто, знайшов трохи здобичі, і зрештою дочитав "Енциклопедію".

Я не очікував, що книжки бувають такими цікавими. Я дізнався багато нового про світ. Наприклад мене дуже здивувало, що до людей на планеті було життя, а найбільше мене здивували деякі види тварин, вони такі дивні та смішні, що мені аж цікаво, як вони могли б виглядати якби вижили після мутацій під впливом зеленого газу.

Я почав шкодувати, що в минулих експедиціях майже не читав ті книги, які я знаходив, тож я думаю, що це було правильне рішення почати читати книжки у цій експедиції.

30.08 (83 км від купола)

Сьогодні був такий самий день, як і минулі. Я пройшов кілька місць, що виглядали, як маленькі, давно покинуті поселення, та нарешті почав читати книгу "Всесвітня історія". Я дізнався багато нового про різні культури, які існували на Землі раніше. Я був зачарований їхнім різноманіттям і красою. Шкода тільки, що всі вони зникли... Але можливо, зразки метеорита, які я дістану, допоможуть людству знову стати володарями Землі, і всі ці загиблі культури знову переродяться?

31.08 (100 км від купола)

Все так само. Краєвиди зруйнованих міст змінюють один одного, але вони всі майже ніяк не відрізняються. За те я вже підняв свій темп читання і вже просто не можу без нової інформації. Сьогодні вже навіть майже дочитав третій параграф „Всесвітньої історії“, якщо ця книга не вигадка, то це дуже цікаво, скільки всього пройшло людство від початку свого існування.

07.09 (213 км від купола)

Сьогодні переховуючись він зграйки мутантів у підвалі якогось напівзруйнованого дому, я побачив тіло іншого шукача. Він був повністю екіпірований, але він був мертвий.

Я роздивився тіло більш уважно і впізнав у ньому дуже відомого шукача на прізвисько Подорожній. Він завжди був прикладом для нас всіх, бо завжди першим заходив на незвідані території та завжди ставив рекорди з того наскільки далеко він відходив від купола. На одній з вилазок він просто пропав. Всі тоді ще подумали, що він просто пішов встановлювати новий рекорд, а тут он воно, як виходить...

В руках того трупа була карта з яскраво червоною міткою. Я не зміг її проігнорувати та забрав карту. На карті було хрестиком було помічено найбільшу, втрачену бібліотеку світу. Схоже він таки прорвався туди, але не зміг повернутись неушкодженим. Ця бібліотека мені по дорозі, тож я заскачу туди коли буду поблизу.

09.09 (235 км від купола)

Я нарешті дістався цієї величної бібліотеки. Її майже всю замело піском, тож якби не карта Подорожнього я б ніколи не опинився тут.

Провівши тут цілий день я виявив те що сюди не пробрався жоден мутант, і те що окрім мене тут немає жодної живої душі.

13.09 (235 км від купола)

Я провів останні чотири дні в бібліотеці, вивчаючи історію людства. Я дізнався багато нового, але також виніс деякі сумні висновки.

Я побачив, що люди постійно намагалися знищити один одного. Вони воювали між собою, вони знищували природу, вони руйнували свої власні міста. І так було завжди, з самого початку людства. Також я побачив, що люди постійно руйнували навколишнє середовище. Вони вирубували ліси, вони полювали на тварин, вони забруднили повітря і воду. І цей процес руйнування посилювався з кожним роком.

Я думаю, що людство само вело себе до знищення. Ми постійно робили вибір, який призводив до деградації навколишнього середовища і вимирання інших видів. Ми вибрали спосіб життя, який базується

на споживанні і руйнівності. І цей спосіб життя не є життєздатним. Метеорит просто пришвидшив цей процес, давши змогу всім живим організмам еволюціонувати через мутації. Метеорит знищив більшість людей, але він також дав шанс тим, хто залишився. Тим, хто був сильним, розумним і гнучким.

14.09 (251 км від купола)

На разі я зайшов у периметр кратеру, ідесь в далині вже видніються обриси метеорита. Думаю завтра підвечір я вже буду біля нього.

15.09 (260 км від купола)

Не хочеться визнавати, але схоже це останній мій запис... В будь-якому разі я зроблю його, для себе... Діставшись метеорита, мій дозиметр зашкалював, з чого я зробив висновок, що він, метеорит, ймовірно, є радіоактивним. Це могло підтвердити мою теорію, що люди самі себе знищили б колись. Я читав про ядерні бомби, які, здається, також залишають по собі значне випромінювання, а отже планета могла перетворитись на це навіть без падіння метеорита.

Зрештою, я зняв невеликий шар породи космічного каменя. Навіть через стільки років після його падіння він все ще виділяє колосальну кількість зеленого газу.

Коли зразки були взяті, я попрямував у зворотному напрямку. Але раптом зі спини на мене кинувся мутований пацюк і поранив мене в бік. Зараз рана кровоточить, і жоден з препаратів не зупиняє кров. Сподіваюся, що мій запис знайде хтось, хто зможе використати зразки, які я зібрав, щоб допомогти людству.

В'язень

Випалена пустка простягалася в усі боки. Сонце вже сіло, і владу над світом забрав місяць, який став єдиним джерелом світла, що потрапляло у камеру в'язня під номером К-57. Камера була досить звичайною: ґрати, залізне ліжко та туалет. Вона вся була просякнута мрякою та сирістю. Підлога, яку вже давно засипало піском, була липкою та жахливо не зручною. З боку командного відсіку, через давно вже згнилі двері долинали дивні звуки схожі на скрегіт зубців бензопили. В'язень був дуже худорлявий та слабкий на вигляд.

У сусідній камері лежало мертве від голоду тіло. Рука того тіла торкалася камери К-57, і він з усіх сил намагався підтягти її ближче. Запах плоті, що розкладалась вже деякий час, забивав ніздрі К-57, а обличчя мерця, раз у раз намагалось повернутись до нього, змушуючи його згадувати, як вони познайомилися.

Все почалося ще до падіння метеорита. Тоді його ще не кликали в'язень номер К-57, тоді він був просто Кевін Грейс. Його тільки не було засуджено на довічне ув'язнення за державну зраду коли він потрапив сюди. За деякий час інформація про

падіння метеориту дісталася і до головного наглядача в'язниці, тому він наказує в'язням будувати стіну заввишки в дев'ять метрів. Будівництво проходило не зовсім гладко. Деякі в'язні не хотіли підкорятися наглядачам і при першій же можливості намагалися тікати. Їх просто вбивали та замурували у стіну. В'язням давали мало їжі, щоб у них не було енергії на втечу. Однак у багатьох не було енергії навіть на будівництво. Багато хто з полонених помирали від нестачі енергії чи перевтоми. Їх тіла очікувала така сама доля як і тих хто намагався тікати. Отож в кінці будівництва живими лишилось лише маленька частка всіх полонених, загинуло близько сімдесяти відсотків усіх ув'язнених. Приблизно в той же час в'язень під номером К-57 познайомився з в'язнем під номером Д-31, руку якого він намагається зараз підтягнути по ближче. Вони майже одразу здружились, бо були з одного штату та мали кілька спільних тем. Спогади в'язня перервав холодний дотик мертвої руки Д-31. Його тіло вже було максимально втиснуто у ґрати, тож можна було вже більше не напружуватись. К-57 їв приблизно чотирнадцять днів тому, хоч це і важко було назвати повноцінним прийомом їжі, оскільки тоді він з'їв лише кілька

лечинок, що якимось чином знайшов у тому піску на підлозі камери. Раніше вони на пару з Д-31 якось примудрялися ловити мишей. Але тепер, схоже, всі миші мутували, і якщо вони потраплять на очі К-57, то це він буде здобиччю, а не навпаки. Тож їм обом доводилось виживати за рахунок того, що вони їли тарганів, плісняву та інші нарости на стінах. Д-31 довго не зміг протриматись на такому харчуванні та помер від голоду, а от К-57 пощастило трохи більше, він пережив свого товариша.

В його голові роїлися думки про моральність цього вчинку. Він знав, що по іншому не виживе, тому намагався заспокоювати себе цитатою якогось біолога, що канібалізм — це фактично те саме харчування, але через те, що це м'ясо представників твого виду, всі мікроелементи та усі корисні компоненти засвоюються краще, але це мало допомагало. Він ніяк не міг наважитись на те щоб вчинити таке із своїм другом, але розуміння того, що якщо він не скористається цією можливістю, він стане таким самим трупом у камері, підвищували його тривожність та відчуття безвиході.

В решті решт переборюючи себе він наважився та вчепився зубами в сирі шматки шкіри. По його щоках текли сльози, а з рота струменіла слина. Він ковтав

шматки сирої плоті та кричав, ніби від болю, після кожного відкушеного шматка. Коли він дістався кістки на руці трупа все його обличчя було у крові, а кожні декілька хвилин він починав ригати просто на підлогу.

Кожен раз перед тим як відкусити ще якусь частину він постійно промовляв: "Пробач мене... Пробач мене... Ти ж і сам розумієш, що по іншому я не зможу, а тобі то що... Ти і так вмер... Пробач мене..."

Нарешті, передпліччя в'язня Д-31 було повністю обглодане, і в'язень К-57 вирішив скористатися кістками у своїй втечі. У в'язниці не залишилося людей. Наглядачі давно втекли, а ті, хто залишився, перетворилися на мутантів або померли від отруєння газом, від якого К-57 захищали лише прогнивші двері. Сподіватися було ні на кого, а тіла Д-31 на довго явно не вистачить, отже вибору більше ніякого нема. Саме час спробувати втекти. Він відірвав з уже обгладаної руки вказівний палець і почав заточувати його об стіну. Через деякий час кіста, що колись була пальцем, перетворилася на імпровізовану відмичку. К-57 довго возився з тим замком, але через деякий час він все ж піддався. Двері камери скригнули і в'язень опинився у коридорі відсіку в'язнів. Щоб дістатись виходу необхідно було пройти командний

відсік та подолати стіну. Довго не роздумуючи К-57 рушив у напрямку командного відсіку з якого досі долинав скрегіт. З кожним кроком звук посилювався. Всі камери вже давно були пусті. Всі в'язні вже давно померли з голоду. Кожен крок ставав все напруженішим. Страх невідомого ставав все більшим. У скронях почало стукати. К-57 навіть вже не був певний, чи варто йому потикатися за відсік в'язнів, можливо померти від голоду буде приємніше ніж зустріч з тим, що переховується за дверима командного відсіку.

Раптом К-57 розвернувся у напрямку камери, де лежав Д-31. Він ніби вдивлявся у свого мертвого товариша. Дивлячись на нього, він позадкував у напрямку дверей, постійно повторюючи: "Ти не справжній... Ти не справжній... Ти не справжній...". Упершись у стіну, він, ніби чуючи голос свого товариша почав кричати:

"Відчепись від мене! Ні, я ні в чому не винний! Ти сам помер! А я маю вижити! Ти не справжній! Замовкни! Замовкни! Замовкни!"

Звуки з командного відсіку зтихли, і на контрасті з цим його крики стали ще гучнішими, причому на стільки гучними, що здавалося, вони тріскали стінами. Його очі від жаху надулись так, ніби зараз

вискочать із орбіт, волосся ж стояло дибки. Він був у полоні паніки.

Д-31 не відповідав. Його тіло лежало нерухомо, його очі були закриті. Але К-57 все ще чув його голос. Він чув, як той говорить йому, що він винний. Він чув, як той говорить йому, що він помре.

У жаху К-57 вибіг з відсіку в'язнів та понісся по командному. Скориставшись цим пацюк мутант кинувся на в'язня із давно прогризеної дірки у стіні. Той же у жаху не помітив цього і просто біг далі. Єдине, що врятувало його від миттєвої смерті у пащі мутанта, — це нога одного з мертвих наглядачів, що лежала у проході. К-57 спіткнувся об неї та дуже стрімко почав своє доленосне піке. Пацюк, що націлився на голову, пролетів вище та потрапив у маленький проліт, це дало в'язневі трохи часу на те, щоб здобути хоч невеличку перевагу. Якою він і скористався.

Впавши на землю К-57 почав перебирати усіма кінцівками даючи собі старт навкарачки. Він досі чув голос Д-31 та не усвідомлював, що відбувається навколо. Він все ще був просто наляканий і біг крізь однакові каюти наглядачів.

Нарешті камери скінчилися, і у дверях командного центру в'язниці промайнуло світло. К-57 рвучко

розчахнув двері та опинився у невеликому приміщенні з великими вікнами. За склом виднілася дев'ятиметрова стіна, яку він колись будував власними руками.

Пройшовши кімнату, К-57 раптом почув позаду себе якийсь шурхіт. Озирнувшись, він побачив огидного гризуна-мутанта зі світловими очима, що витріщався на нього з отвору у стіні. У голові майнула здогадка - це мабуть колишня вентиляційна шахта, якою зараз полюють оцих потвор. Доведеться бути обережним. К-57 обережно рушив далі, намагаючись не втрачати пильності та контролювати всі отвори та закапелки навколо себе. Раптом просто під ногами щось майнуло. Той самий пацюк! Він кинувся на нього збоку, цілячись в обличчя своїми гострими іклами. К-57 ледве встиг відсахнутися та вдарити мутанта ногою. Пацюк відкотився у кут, але не вгамовувався. На ходу оцінивши ситуацію, К-57 швидко кинувся до дверей, розраховуючи, що зможе вибігти з приміщення раніше за пацюка. Але раптом його очі наштовхнулися на ще одного мутанта, який стояв просто посеред дверного отвору. Це був колишній наглядач в'язниці, який тепер нагадував радше чудовисько - його тіло роздулося та почало виділяти отруйний зелений газ.

К-57 раптово опинився в пастці між двома мутантами - пацюком та колишнім наглядачем, який тепер виділяв отруйний газ. Ситуація здавалася безвихідною.

Але раптом К-57 пригадав, як колись чув розмову наглядачів про те, що цей газ насправді утворюється в легенях мутантів. І раптом у нього спалахнула здогадка - якщо пробити легені, газ перестане виділятися!

Не гаючи часу, К-57 схопив з підлоги металевий прут, що відламався від ґрат однієї з камер. Поки мутант-наглядач наближався, він замахнувся і кинув прут, націлившись йому просто в груди. Прут пробив легені навиліт, і мутант раптом почав задихатися та всихати на очах. Зелений газ перестав виходити, і незабаром потвора впала замертво.

Тим часом пацюк-мутант кинувся на К-57 ззаду, встигнувши вчепитися йому зубами в ногу. К-57 закричав від болю та люті і, розвернувшись, почав бити пацюка прутом по голові, поки той не відпустив його ногу і не відкотився осторонь.

Скориставшись моментом, К-57 вибіг крізь двері командного центру та опинився біля стіни. Він майже не відчував ногу через сильний біль та втрату крові. Але йому вдалося доповзти до дірки під стіною, яку

колись викопали в'язні під час будівництва,
спробувавши втекти.

Пересилюючи біль, К-57 протиснувся крізь вузький
лаз і опинився з іншого боку стіни на свободі. Він чув,
як пацюк намагається добратися до нього крізь
дірку. Але той застряг у проході, і К-57 зміг востаннє
зібрати сили, щоб відкотити величезний камінь до
отвору, заваливши ним вхід.

Опинившись нарешті на волі, К-57 радісно закричав,
не зважаючи на жахливий біль та втрату крові. Він не
був певен, чи довго ще проживе у світі, яким він став
зараз, тим паче без ноги, але він був радий, що
бачить світло, бачить сонце, яке дарує йому надію,
що він все ж зможе подолати цю безкраю пустку, що
простиалась навсібіч.

Науковець

Рівно рік тому я прокинувся від кріогенного сну в який я погрозився у дві тисячі тридцятому році. Капсула для сну була моєю розробкою, але як і зазвичай у моїх винаходах в ній був значний мінус. В даному випадку — це було те що строк сну не можна було встановити власноруч. Налаштування таймеру сну задавались автоматично, і як це виправити я все ніяк не міг зрозуміти, тому вирішив тестувати так.

Прокинувся я у підвалі свого дому. Він був завалений уламками, на які дім розклав час. За допомогою реакції ацетилену з киснем я зміг трохи пошкодити завали та вибратись на зовні.

Світ зустрів мене двадцятисантиметровим шаром зеленого газу, який простелявся навсібіч. Пустеля захопила майже все навколо, а температура на моєму ручному градуснику показувала сорок градусів. Використавши зображення зі супутника, до якого я був підключений таємно ще з двадцяти років, я побачив, що світ змінився докорінно: всі материки збилися в один і були частково затоплені, жодних ознак життєдіяльності не було виявлено, і єдиним потенційно заселеним місцем залишився якийсь купол, який, на мою думку, не могла створити

природа. Мені було абсолютно не зрозуміло, що робити далі у цьому помираючому світі. І єдине, що приходило мені в голову, було перевірити той купол, в якому я можливо, і знайду більше відповідей.

Тож зібравши деякі свої прилади та запасшись харчовими капсулами, що являли собою набір усіх потрібних для життя речовин спресованих в одну маленьку таблетку, подорож почалась. Я взяв курс на той купол, тож відправився на південний схід. Перш ніж я натрапив на перший цікавий об'єкт в своїй подорожі пройшло кілька днів блукання пустелею, але врешті решт я натрапив на якусь будівлю, що була схожа на в'язницю. Стіни в'язниці були майже доверху засипані піском, ніби хтось намагався приховати її від погляду. Але наукова цікавість не дала мені пройти повз. Я спустився униз по мотузці, що звисала зверху стіни. Як не дивно, усередині не було нікого, і судячи з того, що все було занедбано, не було тут нікого давно. Я пройшовся будівлею та зайшов у керувальний відсік. Там я знайшов трохи застояної води, якісь медикаменти та записи з камер спостереження за останні тридцять років, які я й намагався задокументувати.

Згодом, продовжуючи рух у тому ж напрямку я натрапив на велетенський метеорит. З якого й сочився той зелений газ. Я зняв невеличкий шар породи з нього для дослідів та рушив далі.

За день хоч би я натрапив на маленький, потріпаний намет, у якому лежало тіло, що давно вже розклалося на кістки, але все одно не випускало з обіймів рюкзак. Переглянувши його вміст, я виявив таку саму породу, що я зняв з метеорита, а ще щось на зразок щоденника, з якого я дізнався, що це тіло раніше належало шукачеві. Так називали професію людей, які виходили за територію купола, щоб знайти якісь артефакти минулої ери. Судячи з того, що стиль письма міняється протягом усього щоденника, можна зробити висновок, що людям цієї професії дається лише дуже базова освіта, щоб уміти розпізнати чи є знайдена інформація важливою, чи ні.

Наступні кілька десятків днів були абсолютно однаковими. Я проходив абсолютно однакові розтрощені міста, безжиттєві пустки та маленькі ліси. Все повторювалося однаково, ніби у циклі, який забули зупинити. Я йшов дуже довго. Настільки довго, що мені вже навіть почало здаватись, що купола ніколи не існував, а все, що свідчило про

протилежне, було просто плодом моєї уяви, або також давно зруйнованим відголосом минулого, який все ще висів на знімках з супутника, що вже вийшов з ладу. Але навіть попри ці думки я не зупинявся та йшов у напрямку, який мав би мене вивести на потрібні координати. Втім, а який у мене був ще вибір? Якщо все це не правда, то це означає, що я єдиний представник свого виду на цілій планеті, а отже сенсу у моєму житті лишилось би стільки ж, скільки і в цій подорожі. Тож я просто продовжував іти.

Краєвиди та такого роду роздуми повторювалося від дня до дня, аж до того моменту, коли на горизонті з'явився він. Купол. Він був дуже далеко, але він все одно враження викликав колосальне. Це означало, що можливо моя подорож не була настільки вже марною, як і моє існування.

Купол був величезний, заввишки приблизно з дев'ятиповерховий будинок, а діаметр приблизно в 10 футбольних полів. Здобувши новий прилив мотивації я з ще більшою наснагою рушив у його напрямку.

Після довгого шляху я нарешті опинився у воротах міста під куполом. Можливо, останнього міста на

планеті. Щоб не викликати підозри, я змінив свою зовнішність на зовнішність того шукача, якого я знайшов у пустелі. Я спробував відтворити його зовнішність по залишкам за допомогою Годинника особистості ЕГО. (Цей прилад був розроблений у дві тисячі двадцять шостому році, через інцидент у місті Кіфі, втім так як я був бета тестувальником, я просто зробив щось схоже на цей годинник та здав його компанії, як бракований. Він дозволяв змінювати зовнішність, а також змінювати деякі характеристики особистості під потреби людини) Через те що зовнішність я намагався відтворити лише по залишкам я не був певний у результаті, але іншого виходу не було. На диво, це спрацювало, і дуже добре. Слідуючи місії шукача я віддав один екземпляр метеоритної породи, щоб мене впустили у місто, що дало мені доступ до всього складу з ресурсами, які знайшли шукачі за всі ці роки.

Споглядаючи світ під час своєї подорожі до цього місця, точніше те у що він перетворився, мене все не покидало відчуття, що метеорит став лише каталізатором змін, але аж ніяк не їх творцем. Цю гіпотезу підкріплювали записи шукача, що я знайшов не далеко від метеориту, тож я не міг перестати

думати, щоб мені зробити такого, щоб виправити ситуацію, але ніякого рішення так і не з'являлось. Блукаючи містом у пошуках інформації, я зрозумів, що людство у куполі зробило величезний крок назад, але мені все ще була потрібна інформація, тож я почав у кого б я міг з перших рук дізнатись про устрій цього міста та про те як воно стало таким.

У своїх пошуках я випадково наткнувся на статтю зі старенького журналу. У ньому була стаття про минулого правителя міста. Він виявився дуже тиранічним, хоча на початку і проводив реформи на благо населення на другому сторінці він почав душити своє ж населення та їх свободу думки.

Я був вражений статтею, і мені захотілося дізнатися більше про минуле міста. Я почав розпитувати людей про те, що вони пам'ятають про минулі часи. Я зустрів людину, яка зараз є великим благодійником, всі його називають безногий Андрій, бо після падіння з мосту він пошкодив свій хребет і тепер він їздить на колясці. Втім він був свідком заснування та становлення міста. Тож я розпитав його про все більш докладно.

В результаті цього дослідження, я зрозумів, що в цьому часі, в цьому місті у людей просто не вистачить

ресурсів для виправлення ситуації, і хоч я знаю, що якщо змінити минуле цей світ вже не врятувати, але можливо, тільки можливо, якщо я зможу змінити минуле, то хоча би створю альтернативну реальність де всього цього вдалося оминати. Тож використовуючи матеріали знайдені шукачами та деякі мої прилади я зміг створити Міжчасовий передавач. Через те що у мене не було достатньо деталей та деяких потрібних мені інструментів я не зміг оптимізувати алгоритм передачі даних у часі та просторі, тому текст переводиться в числа та відправляються файлом .txt на абсолютно випадковий номер телефону, як смс. Фактично, якщо цей лист потрапить до незацікавленої людини нічого не відбудеться, але все ж мінімальний шанс події перетворює шанси у 50 на 50, тож я хочу спробувати використати цей мізерний шанс.

Всі ці матеріали, дослідження та досвід про теперішній світ я постарався вкласти у цей текст. Не знаю наскільки добре у мене вийшло, і наскільки правдоподібно я описав все, що побачив, але сподіваюсь достатньо, щоб ви могли відчувати те що відчув я коли блукав цими випаленими пустками чи

вже знаходячись в останньому місті на Землі. Втім, як я і казав раніше, що з ними робити вирішувати вам...